

Lekce 7 Podobenství o dobrém pastýři

K LEKCI

Těžiště: Pastýř a jeho ovce, Mt 18,12-14; L 15,1-7

- Podobenství
- Základní prezentace

K POZADÍ PODOBENSTVÍ OBECNĚ

Godly Play dává podobenstvím široký prostor. Jsou pro to různé důvody.

Nejdříve a především: podobenství patří do středu Ježíšova zvěstování. Jsou typická pro způsob, jakým Ježíš mluvil o Bohu a jeho království – ne abstraktně a v teologickém odborném jazyce, ale plasticky a konkrétně. Mluvil o setí a sklizení, o ženě, která připravuje těsto, o ovci, která zabloudila, tedy o každodenních zkušenostech, které byly jeho posluchačům a posluchačkám důvěrně známé. A současně vyprávěl o těch lidech, věcech a dějích tak, že se staly obrazy pro Boží říši, království Boží, pro království nebeské¹.

Tím je již naznačen druhý důvod, který činí z podobenství důležité texty. Boží království se nenechá definovat. Můžeme ho tušit, ale ne pevně formulovat; můžeme v ně doufat, ale ne ho plně a zcela vysvětlit. To znamená – když Ježíš mluví o Bohu a jeho království obrazy a příměry, není to náhoda, ale v nejhlubším smyslu pro Boží království přiměřený způsob řeči. Kdybychom to vzali přesně, nemůžeme o Bohu mluvit jinak než skrze obrazy, podobenství, vyprávění. Vysvětlení, zprávy, nebo dokonce definice se k němu vůbec nehodí.

Příběhy a obrazy jsou ale také přiměřené dětskému myšlení a porozumění. Děti slyší příběh a svou mysl do něj vstoupí, spoluprožívají ho a identifikují se s tou či onou postavou. Mohou tak myslí vstoupit do podobenství o ztracené ovečce, protože se ztracením a nalézáním mohou spojit své vlastní zkušenosti. Podobenství jsou sice náročné příběhy s různými dimenzemi. Ale možnost je sledovat jejich obrazný jazyk je činí přístupnými a srozumitelnými také pro děti. Toto je třetí, náboženskopedagogický důvod pro četnost podobenství v Godly Play.

Jazyk podobenství potřebuje ještě přesnější vnímání. Obrazy a přirovnání patří k metaforickému jazyku. Metafory si v jistém smyslu „hrají“ s jazykem. Například pohledem na Boha: nazýváme Boha „otcem“ nebo – jako ve 23. žalmu – pastýřem a mluvíme tak o jeho dobrotě a přízni. Ale Bůh samozřejmě není žádný pastýř ani otec v běžném smyslu. Ježíš vypráví o malém zrnku hořčice, které vyrostе ve velkou rostlinu, která nabízí dokonce ochranu ptákům, ale Boží království samozřejmě není rostlina hořčice. Tím, že podobenství

¹ Tyto oba termíny označují v podstatě stejný věcný obsah: přicházející a již tušenou Boží vládu.

spojují běžné jevy s Božím královstvím, vytvářejí ale nový vhled: tak jako roste semínko hořčice a rozvine se ve velkou rostlinu, tak dynamicky se to děje také s Božím královstvím. A jako se pastýř stará o svá stáda a sám jde hledat ztracenou ovci, tak si můžeme představit Boha. Jazykové obrazy k sobě připojují různé věcné obsahy a umožňují tím nový pohled na svět a přes něj dál, pohled, který by takový bez obrazů nebyl možný. Na tomto základě nás podobenství vybízí k porozumění. Člověk může vidět hořčici, pastýře, těsto s kvasem a může mu to stačit ke spokojenosti. Anebo může člověk pohlédnout hlouběji a v obyčejných obrazech rozpoznat Boha. „Kdo má uši k slyšení, slyš,“ – říká se častěji v podobenstvích. Míněno je toto přesné, rozumějící a odhalující slyšení, které v běžných věcech vnímá ještě jiný rozměr. Proto se v podobenstvích, i když mají objasňující charakter, neprezentuje učení ve vlastním smyslu, které by člověk podle něj mohl intelektuálně realizovat. Podobenství nejsou v první řadě učením, ale poezií.

V dějinách výkladu byla podobenství dlouho vykládána jako alegorie. Alegorické vysvětlení vychází z toho, že použité obrazy odkazují na nějakou „vlastně“ míněnou věc, která je stanovena, ale na první pohled není rozeznatelná. Podle tohoto porozumění byla podobenství hádankami, jejichž lze znát a jsou pak „vyluštěna“. Např. člověk, který ve vyprávění o milosrdném Samařanovi² padne do rukou lupičů, je podle alegorického porozumění „vlastně“ člověk, který upadl do hříchu; kněz a levita zastupují Starý zákon a židovský zákon; Samařan je sám Ježíš; olej a víno zastupují oba elementy ve Večeři Páně; hostinec je církev atd. (tímto způsobem například vysvětloval vyprávění Martin Luther). Tak lze každý detail jednoho podobenství opatřit zcela určitým vysvětlením. Podstata podobenství tím ale není zachycována. Podobenství nejsou hádanky a nestanovují Boží království, ale podněcují k tomu, aby byla pochopena a popsána vždy nově. Také dlouhá doba běžné výkladové metody, která má hledat jeden srovnávací bod (tzv. *tertium comparationis*) mezi použitým „obrazem“ a míněnou „věcí“, by k podobenstvím neseseděla. Obrazy a uchopené každodenní zkušenosti vyprávějí způsobem, který chce podnítit k vlastnímu přemýšlení a vyhnout se každému alegorickému zakotvení.

„Boha nikdy nikdo neviděl,“ říká se v J 1,18. Proto jsou všechny výpovědi o Bohu vždy jen přibližováním se. Křesťanská víra vychází z toho, že se Bůh zjevil v Ježíši. V listu Koloským je Ježíš proto označen jako „obraz Boží“ (1,15). V této perspektivě můžeme Ježíše samotného vnímat jako „podobenství“, jako obraz pro Boha, kterého nemůžeme vidět, kterého ale můžeme velmi dobře tušit v obraze. Když Janovo evangelium mluví o Ježíši v obrazech (např. „Já jsem dobrý pastýř,“ „vinný kmen“ atd.), uchopuje svým způsobem tento věcný obsah. Tak se sám obsah, přes podobenství, která Ježíš vypráví, stává podobenstvím pro Boha a jeho svět.

K POZADÍ PODOBENSTVÍ O DOBRÉM PASTÝŘI

Už nadpis poukazuje na to, že se v této lekci kombinují různá biblická místa. Máme co dělat s podobenstvím o ztracené ovci (L 15,1-7; Mt 18,10-14), s Žalmem 23, ve kterém se Bůh představil jako dobrý pastýř, a s Ježíšovým slovem z Janova evangelia „Já jsem dobrý

² Samaritánovi

pastýř“ (J 10,11a). Lekce se tedy vztahuje k více biblickým textům s různými těžišti. To se musí zohlednit.

V Žalmu 23 je uchopován obraz, který byl ve starém Izraeli běžný. Každodenní zkušenost pastýřů s jejich stády ovcí se zde přenáší také na vztah krále a lidu, stejně jako na Boha a lid. Tomu odpovídajícím způsobem mohou být další obrazy chápány metaforicky: travnaté nivy – čerstvá tráva a vody jsou tu pro všechno, co stádu umožňuje život, berla a hůl naznačují vedení, péči a jistotu stáda; hluboká rokle³ zastupuje všechny druhy nebezpečí, ve kterých se pastýř zasazuje o stádo. Žalm 23 těmito obrazy vyjadřuje důvěru, kterou žalmista projevuje Bohu. V závěru se úroveň obrazu láme a ke slovu se dostává přímo společenství s Bohem: „Dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny méhožití, do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů.“ (v. 6)

Představa o Bohu jako pastýři stojí také v pozadí Ježíšových slov „Já jsem...“ v Janově evangeliu 10,11⁴, ale v jiném výstupním významu než v Žalmu 23. U Jana jde o protiklad mezi pastýřem, kterého ovce poslouchají, který se o ně zasazuje a brání v nebezpečí, a „nájemcem“ (placeným, „obyčejným“ pastýřem), který je v nebezpečí nechá bez ochrany. Tento protiklad se ostatně vyskytuje už ve Starém zákoně, a sice v Ez 34.

Tyto texty jsou v následující lekci zde spojeny s podobenstvím o ztracené ovci, které vnáší vlastní perspektivu. U Lukáše 15,1 n. je naznačeno vyrovnávání se mezi Ježíšem a některými farizeji a zákoníky, ve kterém jde o to, že Ježíš pěstuje kontakty s celníky a hříšníky, tedy s lidmi, kteří stáli podle názoru jeho kritiků v náboženském a společenském smyslu na okraji. Do tohoto vyrovnávání se vypráví Ježíš podobenství o ztracené ovci, pro kterou pastýř jde, až ji najde. Za tím prosvítá obraz o Bohu jako pastýři, který se stará o své ovce. Pastýř přináší nalezenou ovci zpět a vyzývá své sousedy a přátele, aby se s ním radovali. V rámci vyrovnávání se je intence podobenství jasná: jde o to, nevzdat ztracené, nýbrž za nimi jít, přijmout je do společenství a radovat se z toho. V paralelním vyprávění v Matoušovi 18 je důraz položen trochu jinak: tady jde o to, aby nikdo z „maličkých“ (to mohou být jak děti, stejně jako všichni, kteří platí v očích zbožných a vznešených za „malé“) nebyl sveden do pokušení a na převrácenou cestu.

Tyto různé texty jsou v následující lekci zkombinovány. Tak, jak je zde vyprávěno podobenství, jedná se tedy méně o Ježíšovo podobenství, ale více o kompozici blízkou podobenství. Je ovšem stále biblické, když všechny použité obrazy pocházejí z biblického jazykového svět a světa představ. Vypravěč by si měl toto vícevrstevné pozadí ujasnit – ne aby bezprostředně s ním konfrontoval děti, ale aby v navazujícím rozhovoru mohl přistoupit k představám a výpovědím dětí diferencovaně a být přitom v souladu s různými biblickými texty.

Žánr vyprávění ponechává volně, jestli se bude vyprávět také o „obyčejném“ pastýři a vlkovi. U mladších dětí může zůstat v popředí aspekt dobroty dobrého pastýře. Starším dětem se může lépe pomoci s problematizováním a změnou perspektiv – v chování ovcí chtějí více uplatit ambivalenci ochrany a svobody, že lidé mají více do činění s „obyčejnými“

³ Martin Buber překládá „údolí stínu smrti“, uvedeno v něm. překladu skript Godly Play.

⁴ Více ke slově „Já jsem...“ u Jana v kapitole této knihy *Syntéza podobenství 2*.

pastýři a s agresivním nebezpečím. Rozhodnout se vyprávět tuto část můžete tedy jediné při dobrém vnímání té které skupiny.

K MATERIÁLU

- *Místo:* police s podobenstvími.
- *Materiál:* krabice pro podobenství se zeleným puntíkem, 12 hnědých úzkých pruhů plstěné látky - filcu, 3 černé kousky plstěné látky, 1 modrý kus plstěné látky (asi 25 cm dlouhé a 2,5 cm široké), 5 ovcí, 1 dobrý pastýř, 1 obyčejný pastýř, 1 vlk.
- *Podložka:* zelený filc.

Materiál se nachází ve zlaté krabici pro podobenství se zeleným puntíkem, která stojí nahoře na polici s podobenstvími. V krabici najdete zelenou podložku s lehce zaoblenými okraji a nepravidelným, přibližně čtvercovým půdorysem. Dvanáct hnědých pruhů tvoří ohradu. Když se k sobě položí tři nepravidelné černé kusy plstěné látky, aby symbolizovaly nebezpečné místo, bude vám to připomínat snad ústa se dvěma očima. Modrý kus filcu představuje vodu, dále je tam pět ovcí v různých tónech šedé a hnědé barvy, jeden dobrý pastýř, jeden obyčejný pastýř a jeden vlk.

<i>Jděte k polici s podobenstvími a přineste zlatou krabici do kruhu. Když ji berete z police, ukažte na zelený puntík, který je na ní. Tento kousek v barvě podložky je jediný vnější odkaz na to, jaké podobenství se v krabici nachází. To předchází rozdílnému hodnocení podobenství skrz barvu, velikost nebo tvar. Děti mohou podobenství vnímat, jako že mají stejnou hodnotu, a nalézt to podobenství, které je pro ně to pravé.</i>	Podívejte se dobře, kam jdu, abyste věděli, kde můžete tento příběh najít.
<i>Umístěte krabici do středu kruhu.</i>	Podívejte se, krabice je zlatá. Musí v ní tedy být něco tak cenného jako zlato. Možná je to podobenství. Protože někteří lidé říkají, že podobenství jsou cenná jako zlato, snad je tedy jedno uvnitř.
<i>Když mluvíte o podobenství jako o daru, držte krabici ve směru k dětem tak, jako byste ji jim chtěli dát. Můžete také vysvětlit, že podobenství je staré a že krabice vypadá také staře.</i>	Krabice vypadá jako dárek. Podobenství vám byla darována před dlouhou dobou. Také pokud nevíte, co je podobenství, už vám patří. Nemusíte si je obstarávat nebo kupovat nebo shánět nějak jinak. Už vám patří.
<i>Když říkáte, že je krabice zavřená, zaklepejte na její víko, jako byste klepali na dveře.</i>	Krabice má také víko. Může být, že pod ním schovává podobenství. Někdy to je tak, jako by podobenství mělo dveře, které jsou zavřené. Nemůžete se dostat dovnitř, i když třeba sami moc chcete. Nevím, proč to tak je. Jednoduše to tak je. Někdy zůstávají

	podobenství zavřená.
Na chvíli zadržte vyprávění. Dáte tím najevo nutnost být připravený/á na podobenství. Pokud jste toho dosáhli, začněte.	Musíte být připraveni přijít na to, jestli je uvnitř podobenství. Podobenství jsou velmi křehká. Není snadné se dostat dovnitř.
Položte si krabici opatrně na místo vedle sebe. Odejměte víko a opřete je o tu stranu krabice, která je přivrácená do kruhu. Tak nebudou děti rozptylovány obsahem krabice. Když vyjímáte jednotlivé věci z krabice, zkoumejte s dětmi, co by mohla každá věc být. Pozvěte děti, aby se svými nápady podílely na výstavbě metaforiky.	Dám vám návrh: podíváme se, jestli je uvnitř podobenství!
Vyjměte zelenou podložku. Nechte ji nejdříve ležet jako hromádku látky. Potom ji roztáhněte.	Co by toto mohlo být? Je to zelené. Zelené. Jednoduše zelené.
Cílem zde je povzbudit děti k vážným i veselým příspěvkům, ale ne rušivým. To podněcuje účast dětí na představovaném podobenství a odsouvá dotaz dospělých, že děti stejně vědí, co toto zde má být. Některé děti už podobenství možná viděly vícekrát, a přeci znovu nacházejí nové metaforiky.	Nebo to může být koruna stromu?
Podívejte se nahoru k imaginárnímu stromu.	Nebo snad list nějakého velkého stromu? Ten by musel být ale hodně velký. Hm, je to kus látky. Zajímá mě, co je na druhé straně.
Obraťte podložku. Rozviňte ji. Můžete to udělat vícekrát.	Podívejme, vždy je tu druhá strana.
Vyjměte z krabice modrý kus filcu a položte ho z vašeho pohledu ke vzdálenému rohu na levou stranu zelené podložky. Nakloňte se přes něj a podívejte se do „okna“ nebo do „zrcadla“.	Ptám se, co by mohlo být toto? Mohl by to být flek, skrz který se dá podívat na druhou stranu? Nebo mohla by to být věc, ve které mohu vidět svůj vlastní obličej?
Nakonec z krabice vyjměte tři kusy černého filcu. Podržte je na dlani a ukažte dětem dříve, než je položíte, z vašeho pohledu doprava na vzdálenou stranu podložky. Delší kus bude ležet naproti dvěma menším, aby mezi nimi mohly procházet ovce.	Podívejte, tady není žádné světlo. Zajímá mě, co by to mohlo být? Je to, jako kdyby člověk držel v ruce stín. Možná je to něco tak hlubokého, že tam světlo nedosáhne. (Někdy si lidé myslí, že když sedí tam naproti, že uvidí obličej. Tmavý obličej. Beze světla v očích a beze světla v úsměvu.)
Když děti pomalu končí se svými vyjádřeními a domněnkami o černých kusech filcu, vyjměte jeden hnědý proužek a položte ho napravo na podložku. Můžete po něm „jít“ prsty a naznačit cestu. Zkuste ho natáhnout jako gumičku.	A ptám se, co by mohlo být toto? Cesta? Plochý kmen stromu? Větev? Ne, gumička to není.
Druhý proužek se položí na podložku paralelně k prvnímu, ale trochu dále od něj.	Tady je ještě jedna věc. Snad mezi nimi probíhá cesta?
Třetí proužek se položí nalevo, aby spojil oba	Zde je ještě něco, podívejte. Fotbal? Branka?

<i>rovnoběžné proužky. Mohlo by to představovat fotbalovou bránu.</i>	Nebo je tu most mezi dvěma cestami?
<i>Položte čtvrtý proužek jako čtvrtou stranu čtverce. Když jsou položeny všechny čtyři proužky, mohlo by to představovat také hřiště.</i>	A tady je ještě další věc. Teď už máme uvnitř a venku.
<i>Odklopte jeden ze čtyř proužků. To má symbolizovat bránu. Potom jej opět položte, aby byl čtverec či prostor pole zase uzavřen.</i>	Chci teď udělat dveře, aby mohl vyjít ven, kdo je uvnitř. Nebo aby mohl vejít někdo, kdo je venku.
<i>Položte další proužky jeden po druhém na ty již položené. Tím postavíte nárys, který bude mít tři proužky na každé straně.</i>	Tady v krabici máme ještě další proužky. Bude to silnější. Ptám se, co by to mohlo být. Ano, mohl by to být dům, plochý dům. Všechno v tomto podobenství je jaksi ploché. Mohlo by to být místo pro zvířata nebo pro lidi. Co myslíte, kdo tam bydlí?
<i>Vezměte z krabice jednu jedinou ovci a položte ji do ohrady.</i>	Á, to je ohrada pro ovce.
<i>Vyndejte ostatní čtyři ovce jednu po druhé. Když přemýšlíte, kolik tam vůbec žije ovcí, vezměte jednu po druhé zase pryč, až zbyde jen jedna. Potom položte ovce jednu po druhé zase zpátky do ohrady, až bude na místě všech pět.</i>	Zajímá mě, kolik tam bydlí ovcí. Tolik? Tolik? Nebo tolik? Možná jenom tahle jedna? Nebo tolik a ještě víc?
<i>Jste nyní připraveni začít podobenství. Výstavba materiálu je nyní uzavřena. Nakrátko pozdržte vyprávění, zůstaňte uvnitř, potom začněte s podobenstvím.</i>	Byl jednou jeden, který říkal tak udivující věci a dělal tak obdivuhodné věci, že ho lidé následovali. Nemohli jinak. Chtěli vědět, kdo je. Tak se ho museli ptát.

Obrázek (z pohledu vypravěče)

<i>Když říkáte „Já jsem dobrý pastýř,“ vyjměte dobrého pastýře ze zlaté krabice a položte si ho na dlaň. Ukažte ho dětem – pohybujte při tom rukama zleva doprava. Potom odložte dobrého pastýře vpravo, mezi ohradu a okraj zelené podložky.</i>	Když se ho zase jednou ptali, kdo je, řekl: „Já jsem dobrý pastýř.“
<i>Když začnete mluvit, odklopte proužky ohrady, abyste otevřel/a vrata. Pohněte dobrým pastýřem doleva na podložce. Potom pohybujte ovce, jednou po druhé, ať vyjdou pomalu z ohrady ven na trávu. Pohybují se v jedné linii. Pohněte dobrým pastýřem nalevo na podložce.</i>	„Znám každou ovci jménem. Když je vyvádím z ovčince, jdou za mnou. Já jdu před nimi a ukazuji jim cestu.“
<i>Přejeďte rukou přes trávu nalevo od ohrady.</i>	Vodím je ke svěže zelené trávě...
<i>Pohyb ovcí by měl být pomalý a plynulý. Soustřeďte se na každou jednotlivou ovci, když se pohybují jedna za druhou k modrému filcu.</i>	... a vodím je k chladným, klidným a čerstvým vodám.
<i>Pohybujte dobrým pastýřem mezi černými kousky filcu a začněte tam provádět ovce. Nenechávejte mezi nimi příliš velký odstup. Vzpomeňte si přitom na doby, ve kterých jste vy sám/ sama musel/a procházet nebezpečím.</i>	Kde hrozí nebezpečí...

Uvědomte si ty pocity.	
Pohybujte ovce vždy jednotlivě, také pomalu, jako by nechtěly jít a obracely se strachem na jednu a na druhou stranu. Nakonec všechny projdou až na jednu. Položte tu poslední, ztracenou ovečku pod jeden černý kousek filcu tak, aby byla vidět jen hlava.	... provádím je skrz ně.
Je ticho, když ovce procházejí nebezpečím. Zacházejte s tímto místem starostlivě. Přiveďte čtyři ovce k brance ohrady. Dobrý pastýř se nachází zase ve výchozí pozici. Pohybujte každou ovci do ovčince. U každé jednotlivé kývněte a potichu je počítejte. Děti se eventuálně přidají.	Když jsou ovce zpátky do ovčince, všechny je spočítám.
Pohněte svou rukou, jako kdyby ztracená ovečka vcházela dovnitř. Samozřejmě tu není. Díváte se na ruku a hledáte. Kde by mohla být?	Když jedna chybí, hned vyjdu a hledám ji všude...
Pohněte dobrým pastýřem před ohradu, potom pomalu k travě, k vodám a skrz nebezpečná místa. Branka do ohrady je stále otevřená.	... u šťavnaté zelené traviny, u chladných, čerstvých vod, a dokonce na nebezpečných místech.
Vyndejte ztracenou ovečku zpod černého filcu a položte ji na rameno dobrého pastýře (na obrázku dobrého pastýře již ale jedna ovce přes rameno leží, toho si nevímejte, děti to ruší málokdy, a pokud ano, řekněte: „Teď je tu jen jedna.“).	A když ztracenou ovečku najdu, položím si ji na ramena, i když je těžká, a nesu ji jistě zpátky k ohradě.
Pohybujte dobrým pastýřem a ztracenou ovci skrz nebezpečná místa. Odložte ovci a nechtějí ležet před ohradou. Odložte dobrého pastýře opět na jeho původní pozici. Pohněte ovci do ovčince a zavřete branku. Pozdržte na moment vyprávění a nechte na sebe působit to, co jste právě řekli/a. Starší děti někdy říkají: „Jasně, a pak snědli všechny ovce.“ Vezměte to vážně. A nechte si na to čas. „Víš, že mnoho ovci zemře, vždycky, ale tahle slavnost se točí kolem nalezení ovečky.“ --- krátká přestávka --- podobenství by tu také mohlo skončit – záleží na skupině dětí, jaké máte	Když jsou opět všechny ovečky spolu, jsem tak šťastný, že své štěstí musím sdílet s ostatními. Pozvu tedy všechny své přátele a slavíme velkou slavnost.
Položte dobrého pastýře zpátky do krabice a vyndejte obyčejného pastýře. Držte tuto figuru na svých dlaních. Ukažte ji dětem a položte ji pak na podložku mezi vody, nebezpečná místa a ohradu.	Toto je obyčejný pastýř. Když vyvádí ovce z ovčince, neukazuje jim vždy cestu.
Pohybujte ovce pomalu ven z ovčince/ohrady tak, že jedna půjde doprava, jedna doleva, další doprava, jiná doleva a poslední kolem pastýře do vzdáleného rohu.	Může se stát, že se ovce jednoduše zatoulají.
Vyjměte z krabice vlka a ukažte ho dětem, jak jste to udělal/a s ostatními figurami. Položte ho k nebezpečným místům pohledem směrem k ovci,	Když přijde vlk, může se stát, že obyčejný pastýř prostě uteče...

<i>která se „pase“ na vzdáleném místě.</i> <i>Vezměte z krabice dobrého pastýře a položte ho mezi vlka a ovci. Položte ho s důrazem ruky, nechte ji na něm chvíli ležet, aby byla zdůrazněna síla chvíle.</i>	Ale dobrý pastýř se postaví mezi vlka a ovci, a dokonce by za ni dal svůj život...
<i>Obraťte každou ovci tak, aby se dívala směrem k ohradě.</i> <i>Potom pohybujte jednou po druhé pomalu k ohradě a dovnitř a zavřete branku.</i> <i>Položte dobrého pastýře zase na jeho výchozí místo vedle ohrady. Položte vlka zpátky do krabice.</i>	... tak, brzy se mohou všechny ovce vrátit do své ohrady.
<i>Na moment zadržte a přemýšlejte chvíli o celém podobenství. Připravujete se tak na následný rozhovor, který prozkoumává příběh. Proto musíte nejdříve sami dostat zájem k prozkoumávání.</i>	Nyní bych rád/a věděl/a, jestli mají ovce jména? (Abyste děti povzbudil/a, aby se podílely na zkoumání příběhu, můžete dodat:) Chtěly byste jim nějaká dát?
<i>Ukažte na ohradu.</i>	Co si myslíte, jsou ovce na tomto místě šťastné? Zajímá mě, kde toto všechno může být opravdu. Co myslíte, byli jste někdy na takovém místě?
<i>Pohněte rukou nad zelenou trávou na levé straně.</i>	Zajímá mě, jestli jste někdy našli šťavnatou, zelenou travu. Ptám se, jestli znáte ten pocit, kdy se napijete chladné, klidné a čerstvé vody? Ptám se vás, jestli jste někdy museli jít přes nebezpečná místa. Zajímá mě, jak jste jimi prošli? Už jste se někdy ztratili, zatoulali? Zajímá mě, jestli jste už byli nalezeni? Kdo jsou ovce? Co si myslíte, zavolal dobrý pastýř také vás jménem?
<i>Neměli byste promeškat bod, kdy se společné přemýšlení kloní pomalu ke konci, protože prozkoumávající rozhovor by neměl „vyschnout“.</i>	Ptám se, kde by toto místo mohlo opravdu být?
<i>Potom položte každý jednotlivý díl pečlivě zpátky do krabice. Nespěchejte. Nevíte, s jakými pocity jsou teď tyto materiály pro podobenství propojeny. Přitom můžete znovu opakovat metafory, které děti našly při výstavbě podobenství, a jména, která daly ovčím.</i>	Tady je dobrý pastýř. Podívejte, ovce. Chladné, čerstvé vody. Nebezpečná místa. Ohrada pro ovce. Šťavnatá, zelená tráva.
<i>Když je vše sklizeno, vraťte krabici s podobenstvem zpátky na její místo do police s podobenstvími a pomozte dětem se rozhodnout, jaké zaměstnání si dnes budou chtít vybrat.</i>	Teď se vás zeptám, čím byste se dnes chtěli nejraději zabývat?